

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 951

гр. София, 31.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 25
състав, в закрито заседание на 31.01.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Боряна Петкова

като разгледа дело номер **2387** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба с вх. №38153/26.10.2022г. на адв. А. Г., като пълномощник на БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА БАНКА, представлявана от управителя. Съдът е сезиран с искане да ИЗМЕНИ, в частта за разноските, Решение №5712/11.10.2022г. по адм. дело №2387/2017г., като присъди в полза на ответника Българска народна банка (БНБ) сторените разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлителния диспозитив на Решението и съгласно влязло в сила Определение №4040/19.06.2017г. с което е оставен без разглеждане искът за имуществени вреди в размер на 124772.37 (сто двадесет и четири хиляди седемстотин седемдесет и два и 0.37) лева, представляващи разликата между размера на вложенията на ищцата Д. П. в „Корпоративна търговска банка“ АД (К.) и изплатеният ѝ гарантиран депозит. Ищцата Д. Й. П. от [населено място], редовно уведомена за образуваното производство, не изразява становище по искането за изменение, в частта за разноските на Решението по адм. дело №2387/2017г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните намира от правна страна следното: Искането е подадено в срока за обжалване на съдебното решение, съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК и изхожда от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Разгледано по същество искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

С Решение №5712/11.10.2022г. съдът е осъдил ответника БНБ да заплати на Д. Й. П. обезщетение за имуществени вреди в размер на 5624.60 (пет хиляди шестотин двадесет и четири и 0.60) лева, претърпени в периода от 25.07.2014г. до 05.11.2014г., в резултат на извършено от Българската народна банка нарушение на правото на

Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в „Корпоративна търговска банка“ АД, в срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл.1, §3, б. (i) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994г. относно схемите за гарантиране на депозити и е отхвърлил иска в останалата част, за разликата над 5624.60 лева до пълния предявен размер от 8627.96 лева.

В мотивите на съдебния акт съдът е приел, че макар ответникът своевременно да е предявил искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и за съдебно-икономическа експертиза и да е представил Списък на разноските по чл.80 ГПК, такива не му се дължат. Този извод решаващият състав е обосновал по аргумент от противното на чл.10, ал.2 ЗОДОВ, съгласно която, ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Следователно ищецът не дължи на ответника разноски при частично уважаване на иска. В случая допуснатият до разглеждане иск е уважен в по-голямата си част в размер на 5264.60 лева и е отхвърлен в останалата част до пълния предявен размер от 8627.96 лева.

По отношение на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение съдът е приел, че е неприложима нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова - ДВ, бр.94/2019г.), тъй като в §6, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ (ДВ, бр.94/2019г.) изрично е предвидено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила. В настоящия случай исковата молба е подадена на 13.03.2017г. и е регистрирана с вх. №6771 и по отношение на нея е неприложим ЗИД ЗОДОВ от 2019г., ДВ бр.94. Именно с това изменение е приета разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ според която съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Горният извод съдът обосновава и при анализ на разпоредбите на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ. Първата от цитираните норми предвижда, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. В ал.3 на чл.10 ЗОДОВ, приложимата редакция преди изменението от 29.11.2019г., е установено, че ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

От съдържанието на двете разпоредби следва извод, че законодателят е направил разграничение на обхвата на задължението за разноски на ищеца и на ответника: при отхвърляне изцяло на иска, при оттегляне и отказ от иска и при уважаването му. В първите две хипотези (отхвърляне на иска, оттегляне/отказ) законодателят е включил в обхвата на дължимите от ищеца разноски само разноските по производството. В третата хипотеза (при уважаване на иска) е включил разноските по производството, таксите и възнаграждението за един адвокат, ако ищецът е имал такъв. Няма законово основание разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗОДОВ да се тълкува разширително, най-малкото защото създава финансово задължение за ищеца, за да се приеме, че под употребения израз "разноски по производството" законодателят разбира съвкупността от разноски, съгласно чл.78, ал.1 ГПК - такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Ако законодателят е искал да включи в хипотезата на чл.10, ал.2 ЗОДОВ не само разноските по производството, а и таксите, и

възнаграждението за един адвокат той би употребил точно утвърдените в законодателството правни понятия. Липсата на изрична разпоредба, която да определя за процесната алинея съдържание на понятието "разноски по производството" по начин различен от този, употребен в ал.3 на чл.10 ЗОДОВ и в чл.78, ал.1 ГПК, ясно установява волята на законодателя в хипотезата на ал.2 на чл.10 ЗОДОВ дължими от страна на ищеца да бъдат само направените от съда и страните разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат. С това законодателно решение законодателят изпълнява посочената в решението С. срещу България необходимост съдебните разноски по дела за отговорността на държавата да бъдат "под специален режим, с цел да се гарантира ефективно на заинтересованите, достъп до въпросната процедура" (т. 59 от Решението). В този смисъл е и преобладаващата практика на Върховния административен съд, която настоящият решаващ състав споделя – така Определение №7988/21.09.2022г. по адм. дело №12488/2021г. на ВАС, състав на III отделение.

За пълнота на мотивите съдът отбелязва, че искането за присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение на ответника

Така мотивиран и на основание чл.248, ал.1 във вр. с ал.3 ГПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

ОПРЕДЕЛИ

ОТХВЪРЛЯ искането на БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА БАНКА, представлявана от управителя, за ИЗМЕНЕНИЕ, в частта за разноските, на Решение №5712/11.10.2022г. по адм. дело №2387/2017г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова